

HATIRLIYORUM

Bundan bir hafta önceydi, dü ünceleri tüm beynini istila ediyordu. Kaç ay olmu tu, gözlerini bu odada açmaya ba layalı? Kaç çizik vardı bedeninde sayamadı ı? Kafasını toparlaması, ya adı ı eyleri unutması niyetiyle verilen lakin asla bu i e yaramayan haplardan kaç tane alıyordu günde? Odanın duvarlarına çizdi i çetele tablosu ne içindi? Bu sesler, kafasının içindeki susmak bilmeyen bu sesler de neyin nesiydi? Küçük, sadece bir yatak ve küçük bir penceresi bulunan, duvarları rutubetten geçilmeyen bu odada ne arıyordu? Annesi neredeydi, peki ya babası? Neden hiçbir yerden annesinin o bur bur kokan yemek kokuları gelmiyordu? Neden babasının normalde her yerde bulunan sigara izmaritleri yoktu odada? Kafasındaki türlü ses sarsılmasına sebep oluyordu, a rısı usul usul ço alıyordu. Ba nını elleri arasına alıp önüne do ru e di i vakit gözünün önünde bir sima belirivermi ti. Yeni yeni hatırlamaya ba lıyordu bazı eyleri, beynindeki soru i aretleri dolduruyordu gözlerini usulca kapattı ı vakit beliriveren bir çift göz. Mavi miydi?.. Hayır hayır, ye il miydi peki? Ayırt edemiyordu. Kehribar... Evet kehribardı. Kim bu efsunkar gözlerin sahibi? Mütemediyen gözlerinin önüne gelen bu ince, öpülesi sima kimindi? Sanki iki yıl boyunca komada kalmı gibiydi, aklında yer eden sadece birkaç ey vardı. Kapı kulpunun indirilme sesini duydu unda, ba nını kaldırıp beyazlar içindeki kadına dikti gözlerini. çeri giren kadın bir eyler geveliyordu fakat o hiçbirini anlamıyordu. Sadece anlamsız, bo bakı lar atmakla yetindi. Kadın çıktı nda, eli yastı nın altına gitmi ti. Bir defteri çekip aldı nda a kınlık içinde kapa nını açtı, anlamsız gelen çizimler neredeyse her sayfada birer tane vardı. İlk sayfada bir sokak, ikinci sayfada bir ev, üçüncüde ya lı bir kadın ve adam, dördüncü sayfada ise... Bu gözler, aklında sürekli belirip duran simaya aitti. Peki, neden hiçbir yazı yoktu? Bir adres veya bir isim? Bu çizimleri o mu yapmı tı? Geçmi ine ait hiç kimseyi, hiçbir yeri, hiçbir eyi hatırlamıyordu. Bir hı ımla kalkmı tı yata ndan sonra ise beynindeki sorulara cevap aramaya ara vermi bu rutubet kokan yerden çıkmanın yolunu dü ünüyordu. Gözleri ilk olarak küçük cama kaydı, sı amayaca nını dü ününce ba ka bir yol aramaya ba ladı. O sesler, kafasındaki türlü ses tekrar devreye girmi ti. Çözüm yolu üretmeleri konusunda oldukça ba arılı olduklarını dü ünüyordu, lakin onlar yüzünden peyda olan ba dönmesi ve bulanıkla an görü açısından dolayı onlara katlanamıyordu. Birkaç dakika, belki de birkaç saatin sonunda aklında her ey yerli yerine oturmu tu. Burası bir hastaneydi ve o da bir hastaydı, lakin ço u insana göre o sadece kafayı sıyırmı olan bir deliydi. Normal bir ekilde dü ünebiliyor, görebiliyor, hissedebiliyor fakat asla konu amıyor ve konu ulanları anlamıyordu. Kafasındaki u sesler tekrar nüks etmeden ba lamalıydı zihninde canlandırdıklarını yapmaya. Kimsenin onu umursadı ı yoktu aslında. Öylece hiçbir ey olmamı gibi çıkıp gitmeyi dahi dü ünmü tü. Bu kafasına az çok yatmı tı aslında. ki yıldır burada, ehrin ortasında bir akıl hastanesinde kalmasına kar ın, onu arayan soran çıkmamı tı daha. Lakin unu dü ünecek akıl ne gezsin! Tek bildi i, hissetti i, bu dört duvarın arasından çıkmak zorunda oldu uydu. Ve her gün, aynı saatte o meymenetsiz bakıcının odasına gelip ona bir kase çorba bırakaca nını biliyordu. Oturdu ve beklemeye ba ladı. Yarım saat sonra kapı kulpunun hareketlendi ini gördü. Yava ça yerinden kalktı. Kapının yanında duran demir kıyafet askısını eline aldı ve kapı açılır açılmaz metal parçayı kır saçlı kadının kafasına geçirdi. Sonra, var gücüyle ko maya ba ladı. Nefes nefese sokaklara attı kendini. Hatırlayana dek...

Genç kadın, evlenmek üzere oldu u ni anlısıyla ak am yeme i yiyecekti. Arabadan salınarak indi. Ni anlısı, Murat'ın koluna girdi ve restoranın kapısına do ru yürüdüler. Masalarına oturduklarında genç kadının gözü, kapının önündeki karga adaydı. Murat gözlerini devirerek söylendi; “Her gün ayrı bir dilenci vakası, artık böyle elit yerlere bile geliyorlar. Rahatsız olduysan kalkabiliriz canım.” Hayır! diye çıkı tı genç kadın. “Onları böyle toplumdan soyutlamaları çok yanlış , gidip bir bakaca ım.” Arkasından seslenen ni anlısını umursamadan insanların arasında kalan dilenciye do ru yürüdü. Adam ellerini dizlerine ba lamı , o ya murda yerde oturuyordu. Hastane önlü üne benzeyen beyaz bir üstten sadece birkaç parça kalmı tı. Kalan parçalar da çamura bulanmı tı, donuyor olmalıydı. Genç kadın etrafındaki insanları da ıttı sonra yava ça, ba ını önüne e mi bu zavallı adamın yanına diz çöktü. “ yi misiniz?” Bu ses?.. Adamın aklına bir eyler getiriyordu. Hatırlamayı canı pahasına istedi i bir eyler... Ba ını yava ça kaldırdı ında, göz göze geldiler. te, ya bu gözler? Kehribar rengi gözler... Kadın ba ını ellerinin arasına aldı. Gözya larına hakim olamıyordu. Onu iki yıl boyunca cadde cadde sokak sokak aramı tı. imdi tam hayatına devam edeceken, Tanrı onu kar ısına çıkarıyordu ve gördüklerine inanamamı tı. Onu sadece gözlerinden tanıyabilmi ti. O kadar zayıflamı , o kadar de i mi ti ki. Bir zamanlar birlikte dünyayı dola tı ı biricik sevgilisi imdi peri an bir halde, kar ısında duruyordu. Peki imdi ne yapacaktı? çeride onu sabırla bekleyen ve ko ulsuz seven ni anlısına mı dönecekti, yoksa yıllar önce birden bire ortadan kaybolan üstelik onu hatırlamayan birinin elinden tutup, onu yeniden hayata mı ba layacaktı? Bu umrunda de ildi. Bir zamanlar gözünden sakındı ı adam, imdi yara bere içinde titriyordu. Ko arak içeri girdi, masadan çantasını aldı. Ni anlısına baktı; “Özür dilerim, çok özür dilerim ama gitmem lazım.” Çantasını taksiye bırakıp, onun yanına yürüdü. “Hadi, kalk gidelim.” O, anlamsız bo gözlerle genç kadına bakıyor, ne bir tepki, ne bir cevap veriyordu. Kadın elini uzattı ona. “Gel benimle, hadi.” Uzanarak elini tuttu ve taksiye binip uzakla tılar. Sonra her gün, her dakika ba ucundaydı genç kadın. Hastaneler, doktorlar, ilaçlar, elleriyle yaptı ı, yedirdi i yemekler, sıcak bir oda... Kendini hatırlatmak için saatlerce u ra ıyor, kar ılık alamadı ında kendini tutamıyor, a lıyordu. Günlerce adını heceledi. Birlikte yaptıkları her eyi, anıları, defalarca ba tan sona anlattı. Dü ün gününün sabahı, evinin salonunda, gözlerini ah ap dö emelere dayamı dü ünüyordu. Geçmi i u runa, gelece ini mahvetmi ti belkide. Doktorlar, onun bir kaza sonucu travma geçirip bu hale geldi inin muhtemel oldu unu ve konu masının, bir eyler hatırlamasının çok zor oldu unu söylediler. Ama günden güne iyile iyor, kilo alıyordu. Saçları ve sakalları kesildi inde tıpkı eskisi gibiydi. Gözleri hala içerilere i liyordu. Gelecek umrunda de ildi. Onu iyile tirmek için elinden geleni yapacaktı. Hızla koltuktan kalkıp gözlerini sildi. Mutfka do ru yürüdü ünde, onu merdivenlerin ba ında gördü. “Ah, üzgünüm. Kahvaltını hemen getirece im.” Adam gözünden süzülen bir damla ya ı silerek; “Dila...” dedi. Genç kadın hızla ba ını çevirdi, gözleri ya larla dolmu tu. “Sen, hatırlıyorsun, ama...” Adam ilk defa umutla, hissederek bakıyordu. “Hiç unutmadım ki...”

Her insanın ait oldu u bir kalp vardır. Ya ona ula acaktır, ya çoktan ula ıp kaybetmi tir. Ve eninde sonunda zaman, sizi ait oldu unuz yere sürükleyecektir. Kendinizi de, kalbinizi de zamana bırakın...